

zení ze dne 21. dubna 1921, čís. 169 sb. z. a n., uvolněn a pro rok 1921 nebyla stanovena pro třeshně úřední cena. Za to však lze užiti ustanovení třetího (cenu až dosud obvyklou). Za takovou lze již dle obecné mluvy považovati cenu, která byla pro dotyčný předmět potřeby před dobou nákupu na určitém místě po přiměřenou dobu skutečně požadována a placena (viz rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 8. srpna 1916, Kr III 103/16, čís. sb. 4321). A tu je zvykem, že ovoce na stromě draží se a prodává se z volné ruky, již před dozráním. Pro ceny ve velkém netřeba čekati, až úroda uzrá a cena v prodeji drobném se vytvoří. Je docela možno, srovnáním s jinými dražbami a zvláště s daleko kulantnějšími prodeji z volné ruky cenu pro sklizeň běžícího roku, zde 1921, zjistiti, načež teprve po zjištění této obvyklé ceny lze se vysloviti o tom, dána-li skutková podstata § 9 zákona lichevního. Odvolací soud měl tedy, poněvadž ani cena požadovaná ani ceny úředně stanovené nepřicházejí v tomto případě v úvahu, nejprve zjistiti dle zásad shora vytknutých a rozhodnouti o tom, zdali obžalovaný přeplácel cenu až dosud obvyklou. Protože se tak nestalo, nýbrž rozsudečnému výroku bylo neprávem za základ položeno pouze přeplácení ceny vyvolací, prodátem v dražbě požadované, nemohl býti obžalovaný na dosavadním podkladě při správném výkladu zákona toho času odsouzen pro přestupek dle § 9 zákona o lichvě. Výrokem, odsuzujícím obžalovaného pro přestupek dle citovaného §, byl proto zákon v tomto ustanovení porušen.

Čís. 898.

Běželo-li obyčejné řízení trestní a řízení před soudem lichevním vedle sebe pouze fakticky, aniž se stalo usnesení podle § 57 tr. ř., nebylo třeba výhrady veřejného obžalobce ve smyslu § 57 tr. ř., odstavec druhý.

(Rozh. ze dne 30. června 1922, Kr II 496/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti ze dne 9. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným podle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl — a uvedl mimo jiné

v d ů v o d e c h:

Ze zmatečných důvodů, uplatňovaných zmateční stížností obžalovaného, dlužno vyříditi především zmatečnost podle § 281 čís. 9 lit. b) tr. ř., kterou stížnost spatřuje v tom, že obžalovaný byl uznán vinným přečinem předražování přes to, že státní zastupitelství v Brně nevyhradilo si stíhání stěžovatele, když na něho dne 31. ledna 1920 podávalo u zemského trestního soudu v Brně obžalobu pro zločin krádeže a navrhovalo, by za účelem provedení řízení pro přečin řetězového obchodu bylo trestní řízení podle § 7 tr. ř. vyloučeno a odstoupeno krajskému soudu v Uherském Hradišti. Přes to, že tvrzení zmateční stížnosti jsou skutkově správná, není zmateční stížnost odůvodněna. Jak ze spisů vidno, nedošlo

vůbec k soudnímu usnesení podle § 57 tr. ř., kterým by bylo bývalo trestní řízení vyloučeno k samostatnému provedení a dokončení, a trestní řízení jak pro zločin krádeže, tak pro přečin předražování běželo vedle sebe jenom fakticky, aniž zde bylo soudní usnesení, vyžadované k vyloučení §em 57 tr. ř. odstavec první. Pro státního zástupce nebylo zde tedy důvodů, by podle druhého odstavce § 57 prohlásil, že si vyhrazuje stíhání stěžovatelovo pro přečin předražování. Chtěl-li stěžovatel mít jistotu, zda státní zastupitelství trvá na stíhání pro přečin předražování, bylo mu volno, by podle § 57 odstavec třetí tr. ř. žádal prohlášení státního zástupce, zda se stíhání v tomto směru vzdal čili nic. Stěžovatel tak neučinil a trvá proto stíhací právo státního zastupitelství doposud po právu a nenastaly okolnosti, které by trestnost přečinu předražování, z něhož je nyní obviňován, zrušily.

Čís. 899.

§ 320 tr. ř. stanoví předpoklady, za nichž soud otázku eventuální dání m u s í, aniž by však vylučoval právo soudu, dání otázku, třebas tu nebylo zákonných předpokladů.

Trestným dle § 141 tr. zák. jest každý, kdo při samém usmrcení ruku vztáhl nebo spolupůsobil způsobem čelícím k usmrcení, nikoliv však, kdo účastnil se pouze při loupeži.

(Rozh. ze dne 3. července 1922, Kr I 729/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Plzni ze dne 27. dubna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežného zabití dle § 141 tr. zák., zároveň však zrušil dle § 290 tr. ř. sám od sebe rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině ohledně kvalifikace dle § 141 tr. zák. a uznal obžalovaného vinným pouze zločinem loupeže dle § 192 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezdůvodna jest stížnost, pokud uplatňuje důvod § 344 čís. 6 tr. ř. proto, že nalézací soud dal porotcům vedle první hlavní otázky ve smyslu obžaloby na loupežnou vraždu ještě první a druhou eventuální otázku na činné účastenství při loupežné vraždě, pokud se týče na zločin loupeže. Vidí-li v tomto postupu stížnost porušení předpisu § 320 tr. ř., ponevadž prý za přelíčení nebylo nic tvrzeno, co by ony otázky odůvodňovalo, přehlíží jednak, že § 320 tr. ř. stanoví předpoklady, za jakých otázka eventuální dána býti m u s í, aniž by vylučoval p r á v o soudu, dání takovou otázku, alespoň tehda, když dotyčná eventualita výsledky hlavního přelíčení není vyloučena, ba přímo napovězena. Tomu však v tomto případě tak bylo. Neboť, ano nebylo přímých důkazů o tom, který z obou na loupežném přepadení účastnících pachatelů to byl, který na Šebestiána L. smrtelnou ránu vypálil, musil soud umožniti porotcům, by dali výraz svému přesvědčení jak pro případ, že by dospěli k přesvědčení, že obžalovaný byl oním pachatelem. jenž smrtelnou ránu na L-a